

Отъ малкото сжщество издигнато наполовина върху сламата се излччваше неизразимо величие. При тия знаци пжтниците разбраха, че това е очакваниятъ Царь, за който известяха гадателитѣ и пророцитѣ.

Колко малки царчета сме ние предъ това нѣжно Дете, което ще преобрази свѣта!

Дълго време тѣ останаха въ възхищение и размисль.

— Каква бедность! — помисли най-стариятъ.

— Каква нѣжност! — прошепна петдесетгодишниятъ.

— Каква красота! — въздъхна последниятъ, който гледаше ту Детето, ту майката, като мечтаеше за свое семейно огнище.

После станаха да си вървятъ, понеже звездата бѣше изчезнала, и тѣ бѣха вече постигнали цельта си. Тръгнаха по други пжть, разговаряйки върху това, което бѣха видѣли. Една нощъ тѣ стигнаха кръстопжтя, на който трѣбваше да се раздѣлятъ. Валтазаръ се спрѣ.

— Приятели, ние съзерцавахме една картина, която съ думи не можеше да изкаже. За нея нашитѣ потомци ще говорятъ до свършека на свѣта. При тая бедность на Царя на вселената, азъ не искамъ повече да има бедни въ моето царство. Азъ ще продамъ своитѣ скжпоценности, ще стопя и раздамъ моето злато и *ще премахна сиромашията* въ моя народъ.

И азъ — каза Мелхиоръ — се отказвамъ отъ неправдата и насилието. Въ моята държава отсега натакъ *ще царува само Правото*, едничката закрила на слабитѣ.

Гаспаръ стоеше замисленъ предъ синора на своитѣ владения. Стариятъ го наблюдаваше нѣжно и, като постави ржка върху снажнитѣ му раменѣ, каза:

— Сине мой, ето те у дома си. За насъ пжтьтъ е още много дълъгъ. Голѣмата Мечка, самотна и тъмна, която клони къмъ северъ, ми сочи пжтя къмъ моитѣ